

HỒI THỨ HAI MƯƠI SÁU

KỂ THÙ LẠI LÀ CHA

Lộ Vân Phi tỉnh lại và cảm nhận được ngay có một bàn tay rất mềm mại đang mơn man trên má mình. Chàng không dám mở mắt nhìn vì đoán biết bàn tay đó là của ai.

Chợt thấy có một dục hoàn nhét vào miệng, chàng không chút do dự nuốt ngay vào rồi mở mắt ra. Chàng đã đoán không sai, trước mặt là Lãnh Thanh Nga.

Nàng cất giọng hết sức dịu dàng:

- Lộ đại hiệp đừng lo. Thương thế không nghiêm trọng lắm đâu, chỉ bị phân tán nội lực thôi, sẽ nhanh chóng hồi phục.

Lộ Vân Phi hỏi:

- Đây là nơi nào?

Lãnh Thanh Nga nhovn miệng cười đáp:

- Địa Tạng Miếu.

- À...

Lộ Vân Phi à một tiếng. Chàng chợt nhớ rằng Lãnh Thanh Nga đã giấu một vật ở đây, nhưng không biết đó là vật gì.

Lãnh Thanh Nga nói:

- Lộ đại hiệp cứ nằm ở đây, để tôi đi kiếm thứ gì ăn.

Nhưng chợt nghĩ ra điều gì, lắc đầu:

- Không được! Lỡ ra có người đến... à... Tốt rồi! Dưới bệ thờ có một nơi ẩn mình rất tốt!

Rồi không chờ Lộ Vân Phi đồng ý hay không, nàng bế thốc chàng lên đưa tới đặt dưới bệ thờ Phật xong mới quỳ quả đi ra, vừa đi vừa quay lại nói:

- Tôi sẽ trở về ngay!

Lộ Vân Phi thâm nghĩ:

- Mình từng cứu cô ta, bây giờ cô ấy lại cứu mình, thế là không ai nợ gì ai. Nay ở đây không còn việc gì nữa, cần phải rời khỏi đây đuổi theo Đỗ Phi Hùng và truy tìm Bốc Đại Khánh mới được.

Quyết định xong, chàng lập tức tập trung thần trí vận công để trị thương, hy vọng sẽ hành động được trước khi Lãnh Thanh Nga quay về.

Qua chừng nửa canh giờ đã thấy thiếu nữ trở lại, đến bên bệ thờ cất giọng dịu dàng nói:

- Lộ đại hiệp! Tôi đã về đây! Đã tìm được đồ ăn rồi, chúng ta ăn điểm tâm một chút!

Tim Lộ Vân Phi đập rộn lên. Lúc này công lực của chàng khôi phục được ba thành, thâm hối hận không đi khỏi đây sớm hơn, bây giờ đã không kịp nữa.

Lãnh Thanh Nga đưa thức ăn vừa mua được bày lên bên bệ thờ nói:

- Lộ đại hiệp khôi phục lại công lực thật nhanh! Nào chúng ta ăn kéo nguội!

Lộ Vân Phi chỉ gật gật đầu.

Đột nhiên Lãnh Thanh Nga nhìn ra cửa, thấp giọng nói khẽ:

- Có người đến! à... bọn võ sĩ ở Tu La Cung rồi! Huynh cứ ở đây đừng lên tiếng, cứ để mặc tôi đối phó.

Nói xong bước ra chặn trước bệ thờ. Lúc này đã có bảy tám tên võ sĩ hiện ra trước cửa điện.

Lộ Vân Phi tính nhanh trong đầu, lường trước những tình huống nguy hiểm nhất có thể xảy ra. Quyết không thể để sự việc đột biến trước, chàng liền vội vàng vận công, cố khôi phục được công lực càng nhanh càng tốt.

Vì sợ Lộ Vân Phi bị đối phương phát hiện ra Lộ Vân Phi, Lãnh Thanh Nga liền bước ra khỏi miếu điện.

Bọn võ sĩ lập tức tạo thành thế bao vây, lúc này tăng thêm tới mười mấy người. Không ai nói tiếng gì, chùng như bọn võ sĩ đang chờ ai đến.

Lãnh Thanh Nga cũng im lặng chờ sự việc diễn tiến.

Lúc sau bên ngoài có tiếng ngựa hí rồi một đoàn người tiến vào. Dẫn đầu là một lão nhân bận cẩm y, chùng năm mươi tuổi, diện mạo và phong thái hết sức uy nghiêm. Bọn võ sĩ trong viện đều cúi người hành lễ.

Đôi má của Lãnh Thanh Nga chợt trắng bạch lại, ánh mắt phát ra những tia căm hận nhếch mép cười nói:

- Không ngờ Tu La Lệnh chủ thân tự quang lâm, thật vinh hạnh!

Vòng người giãn ra, nhường chỗ cho Tu La Lệnh chủ bước vào, đi thẳng tới trước mặt Lãnh Thanh Nga:

- Cô nương là Vô Danh Hoa?

Lãnh Thanh Nga lạnh lùng đáp:

- Không sai!

Tu La Lệnh chủ lại hỏi:

- Lai lịch thế nào?

- Không thể nói được!

- Cô nương không phải là đồng bọn của Bốc Đại Khánh chứ?

Lãnh Thanh Nga đáp:

- Không cần nhiều lời. Ta đã nói không nói là không nói!

Giọng Tu La Lệnh chủ trở nên nghiêm khắc:

- Cô nương theo lệnh của ai tới Tu la Cung trộm bảo vật trấn cung?

Lãnh Thanh Nga lắc đầu:

- Đó là tự ý của ta, không theo lệnh ai cả.

Tu la Lệnh chủ hừ một tiếng nói:

- Bây giờ có nương có mọc cánh cũng không thoát khỏi đây được. Hãy trả lời ta mấy câu. Cô nương làm thế với mục đích gì?

Lãnh Thanh Nga đáp gọn:

- Để giết ngươi!

Mười mấy tên võ sĩ đều tức giận hừ một tiếng, nhưng Tu La Lệnh chủ vẫn giữ vẻ uy nghiêm như trước, không lộ chút gì tức giận cả.

- Cô nương muốn giết bốn tọa?

- Không sai!

Tu La Lệnh chủ nhướng mày hỏi:

- Vì sao?

Lãnh Thanh Nga nghiêng răng đáp:

- Để trả thù!

Tu la Lệnh chủ à một tiếng, lại hỏi:

- Thù gì vậy?

- Khi nào ngươi sắp chết, ta sẽ cho ngươi biết.

- Cô nương tự tin rằng có thể giết được bốn tọa?

- Đương nhiên!

- Trước hết cô nương hãy trả lại vật đã lấy trộm đã!

- Đừng hòng!

Tu La Lệnh chủ trầm mặt khoảnh khắc, cuối cùng phát tay ra lệnh:

- Bắt lấy nó!

Một lão đạo đứng bên lệnh chủ nhún mình như làn gió, lao vút tới Lãnh Thanh Nga vung trảo chop ngang uyển mạch nàng.

Người đó chính là ngoại vụ tổng quản Tu La Cung Cung Thiên Tước. Là một trong số vài cao thủ thượng thặng ở Tu la Cung nên thân thủ Cung Thiên Tước có thể nói là siêu phàm, xuất thân nhập hóa.

Khoảng cách song phương chỉ có năm sáu thước, trảo thủ xuất ra thần tốc như thế, rõ ràng là đối phương không thể tránh được. Vậy mà thật bất ngờ, Lãnh Thanh Nga không biết dùng thân pháp gì, chỉ thấy bóng nàng hoa lên, chớp mắt đã thoát ra khỏi vùng trảo ảnh. Mọi người không kịp nhận ra cử thân ảnh của thiếu nữ, mặt đều biến sắc.

Cung Thiên Tước lại xuất thủ lần nữa. Bây giờ lão vung cả hai tay với tốc độ khác nhau và chiêu thức cũng khác nhau, bóng trảo bao trùm khoảng không gian lớn rộng giống như mười cao thủ đồng thời xuất trảo.

Lãnh Thanh Nga thân hình như không có trọng lượng, lướt mình tránh khỏi những ngón trảo liên tục phát ra dày đặc như mạng nhện, thân pháp cực kỳ huyền ảo. Nhìn chuyển động của nàng, người ta liên tưởng đó chỉ là bóng quỷ mị chứ không phải người thật.

Lúc này Lộ Vân Phi vẫn nấp dưới bệ thờ, không nhìn thấy gì quang cảnh ở bên ngoài, vẫn chú tâm vận công. Lúc đó trên mái điện có một lão nhân đang nấp. Không những Lộ Vân Phi mà cả đám người ở tiền viện, không ai để ý đến lão nhân này .

Tu La Lệnh chủ nói:

- Theo bốn tọa được biết thì loại thân pháp đó trên giang hồ chỉ có một người độc nhất là lão thần thâu! Cô nương có quan hệ thế nào với vị đó?

Lãnh Thanh Nga thản nhiên đáp:

- Quan hệ sư đồ!

Tu La Lệnh chủ trầm ngâm nói:

- Nếu vậy thì lạ thật... Bốn cung với Thần Thâu Diệu Thủ vô oán vô cừu, vậy cô nương trả thù gì thế?

Thực tế Lãnh Thanh Nga chỉ được sư phụ truyền lại một câu di ngôn của mẫu thân nàng giết Tu La Lệnh chủ Vuư Bính Liệt mà thôi, còn đó là oán cừu gì thì chính nàng cũng không biết.

Nhưng trong trường hợp này không thể không giải thích đành trả lời:

- Việc này không quan hệ gì đến gia sư. Đến lúc cần ta sẽ nói cho người rõ.

- Có lý nào lại như thế? Nếu cô nương không chịu nói rõ nguyên do, bốn tọa đành phải bắt buộc...

Dứt lời bước lên. Lãnh Thanh Nga lùi sau mấy bước.

Tu La Lệnh chủ quát to một tiếng, không biết dùng thủ pháp gì khiến Lãnh Thanh Nga kêu lên một tiếng, hai đầu gối cong lại quỳ xuống đất. Lập tức hai tên vệ sĩ xông tới giữ chặt lấy hai tay nàng.

Tu La Lệnh chủ hỏi:

- Bây giờ thì cô nương hãy nói, vật lấy trộm được đem giấu ở đâu?

Lãnh Thanh Nga gào lên:

- Ta không nói!

Giọng Tu La Lệnh chủ tỏ ra hăm dọa:

- Nếu cô nương là nam nhân, bốn tọa không khách khí đâu! Nhưng cô nương chớ bực bách bốn tọa phải dùng thủ đoạn....

Lãnh Thanh Nga chột nói:

- Hừ! Sợ người không dám!

Tu La Lệnh chủ sa sầm nét mặt hỏi:

- Sao ta lại không dám?

Lãnh Thanh Nga cười đáp:

- Ta biết rằng bảo điệp của Tu La Cung là thánh vật truyền phái, vật còn phái còn, vật mất phái tiêu. Nếu ngươi giết ta tức là không bao giờ tìm được bảo điệp nữa, Tu La Cung từ nay vĩnh viễn ô danh trên giang hồ.

Trên mặt các cao thủ Tu La Cung đều hiện sát cơ.

Tu La Lệnh chủ ra lệnh:

- Cứ đưa nó về cung rồi sẽ liệu!

Chợt có tiếng nói vang lên:

- Khoan đã!

Lộ Vân Phi từ trong điện từ từ bước ra. Công lực của chàng vẫn chưa khôi phục đầy đủ, nhưng lúc này chàng không thể không hiện thân bỏ mặc người của Tu La Cung đưa Lãnh Thanh Nga đi được. Mọi ánh mắt đổ dồn về Lộ Vân Phi. Tu La Lệnh chủ nhíu mày.

Lãnh Thanh Nga kêu lên:

- Sao huynh ra đây?

Lộ Vân Phi bình thản đáp:

- Tại hạ không thể bỏ mặc cô nương bị họ đưa đi.

Tu La Lệnh chủ đưa mắt quan sát Lộ Vân Phi một lúc rồi hỏi:

- Các người là đồng bọn?

Lãnh Thanh Nga đáp:

- Không phải! Chúng ta không có quan hệ gì với nhau. Các người hãy để hần đi, ta sẽ theo các người về cung.

Lộ Vân Phi trầm giọng nói:

- Lãnh cô nương, đừng để cô nương phải khuất tất vì tại hạ!

Sau đó quay qua Tu la Lệnh chủ:

- Các vị thả cô ấy ra, tại hạ sẽ đảm nhận việc trả lại bảo điệp.

Lãnh Thanh Nga gào lên:

- Huynh không được làm thế! Tôi có chết làm quỷ cũng không tha đâu!

Rồi quay sang Tu La Lệnh chủ khẩn thiết nói:

- Anh ấy đã giết Âu Thiếu Bạch trà trộn trong Tu La Cung làm nội gián, còn giết nhiều trợ thủ khác là Bốc Đại Khánh, đập tan âm mưu của hần khống chế để chiếm đoạt Tu La Cung. Anh ấy là ân nhân của các người, Tu La Cung không thể đối địch với anh ấy.

Mọi người lại nhìn Lộ Vân Phi.

Trông vẻ mặt bệnh hoạn của chàng không có vẻ gì là người đã làm nên những chuyện phi thường như Lãnh Thanh Nga vừa nói.

Ngoại vụ tổng quản Cung Thiên Tước ngờ vực hỏi:

- Hắn có bản lĩnh thần thông như thế sao không xuất thủ cứu người?

Lãnh Thanh Nga đáp:

- Sau khi tiêu diệt bọn thủ hạ của Bốc Đại Khánh, anh ấy bị yêu nữ Bách Độc Xà Trương Nhị Nương ám toán. Nếu không, tất cả các người không đáng là đối thủ của anh ấy đâu! Nếu không tin các người cứ đến Liên Hương Am hoặc Tam Thanh Quán mà hỏi thì biết! Anh ấy chính là quái khách đội nón lá rộng vành mà các người muốn tìm đó!

Mọi người cùng ô lên một tiếng.

Tu La Lệnh chủ gạt đầu nói:

- Được, bồng tọa tin lời cô nương. Hơn nữa những việc trên bồng tọa đã biết. à... mới rồi vị đó gọi cô là Lãnh cô nương ... Như vậy cô nương họ Lãnh ư?

- Không sai! Ta là Lãnh Thanh Nga. Mẹ ta đã di mệnh cho ta phải giết người!

Tu la Lệnh chủ mặt chợt tái đi, hỏi:

- Mẹ cô là ai?

- Bạch Phát Mỹ Nhân Lãnh Xảo Nương!

Tu La Lệnh chủ như bị chọc một kiếm vào tim, lão đảo lùì liên mấy bước, từng thớ thịt trên mặt giật giật, trông đáng bộ hết sức kinh dị.

Lãnh Thanh Nga nghiêng răng hỏi:

- Bây giờ thì người biết vì sao ta giết người rồi chứ?

Lộ Vân Phi không hiểu gì cả, đứng ngẩn người.

Vừa lúc ấy có một nhân ảnh lao vào giữa vòng người nói to:

- Cha, để con lấy khẩu cung nó!

Người đó là thiếu cung chủ Tu La Cung Vuư Tử Mẫn. Chợt nhận thấy vẻ kinh dị của phụ thân, y hốt hoảng hỏi:

- Cha sao thế?

Tu La Lệnh chủ trấn tĩnh lại, vung tay ra lệnh:

- Thả người ra! Tất cả lùì khỏi miếu.

Vuư Tử Mẫn Kinh ngạc kêu lên:

- Cha...

Bọn thủ hạ ngẩng mặt nhìn nhau.

Tu la Lệnh chủ quát:

- Các người có nghe rõ không?

Lập tứ ngoại vụ tổng quản Cung Thiên Tước phát tay, ra hiệu cho hai tên vệ sĩ buông Lãnh Thanh Nga rồi suất lãnh thủ hạ lùì xa khỏi miếu. Chốc lát, người của Tu La Cung chỉ còn lại cha con lệnh chủ.

Lãnh Thanh Nga cũng đứng ngơ ngác.

Tu La Lệnh chủ toàn thân run rẩy, hồi sau mới hỏi:

- Mẹ cô...

Lãnh Thanh Nga đành giọng:

- Mẹ ta chết rồi, bà ta đã chịu thống khổ suốt đời...

Tu La Lệnh chủ cất giọng từ hòa:

- Hải nhi! Ta chính là Vu Vương Liệt, cha đẻ của con đây!

Rồi chỉ tay vào Vu Tử Mẫn nói:

- Nó là Vu Tử Mẫn, em cùng cha khác mẹ của con. Ta... có tội với mẹ con....

Tới đó, hai hàng nước mắt lả chả lăn xuống.

Mặt Lãnh Thanh Nga tái nhợt như chàm, không nói được câu nào. Người mà nàng cần phải giết chính là cha đẻ của nàng. Vu Tử Mẫn cũng kinh ngạc hết nhìn người này lại nhìn người khác.

Tu La Lệnh chủ thở dài nói tiếp:

- Hải nhi! Việc năm xưa có lẽ mẹ con không nói cho con biết. Mà có nói thì con chẳng hiểu vì con còn nhỏ....

Ông đưa tay áo chấm mắt, giọng run run nói tiếp:

- Cha năm xưa đã lấy mẹ con, nhưng bị áp bức đến cùng cực sống phận trâu chó nên lén bỏ nhà trốn đi, tới đâu nhập vào Tu La Cung với mục đích phục thù. Vì giữ bí mật thân thế mà đến Tu La Cung, cha nói rằng mình chưa lấy vợ. Sau một thời gian, cha nhờ có chút bản lĩnh hơn người mà được lão cung chủ ưu ái tỏ ý gả ái nữ cho để thành người thừa kế môn hộ....

Lãnh Thanh Nga tức giận hỏi:

- Về sau thế nào?

Tu La Lệnh chủ rầu giọng:

- Ta rất hối hận vì đã trót nói dối, mấy lần trở về cố hương tìm mẹ con. Người ta nói rằng chỉ sau khi ta trốn đi hơn nửa năm, nàng sinh ra một nhi nữ... nhưng chỉ sau đó ít lâu đã mang con đi mất. Ta hết sức tìm kiếm nhưng không dò được chút manh mối nào....

- Sao nữa?

Tu La Lệnh chủ nhìn sang Vu Tử Mẫn nói:

- Ta không còn cách nào từ chối đành chấp nhận.... Về sau mẫu thân Tử Mẫn bất hạnh lìa trần vì bệnh dịch. Trước khi chết có tiết lộ một điều bí mật là có lần mẹ con đến Tu La Cung tìm ta nhưng bị bà ấy giấu biệt không cho biết.... Từ đó ta sống trong nỗi thống khổ dày vò.... Mẹ con di mệnh cho con giết ta là đáng tội. Ta thừa nhận mình đã là người bất nghĩa.

Tu La Lệnh chủ ngược mắt đăm lẹ nhìn nhi nữ, tiếp:

- Tất cả những gì cần nói đã nói hết. Con... cứ theo ý định của mình mà hành sự đi, hoàn thành di nguyện của mẹ con....

Lãnh Thanh Nga nước mắt vòng quanh. Làm sao nàng đương tâm giết phụ thân mình?

Vưu Tử Mẫn kích động nói:

- Thư thư, đó là... sự hiểu lầm. Sai là ở gia mẫu đã quá ích kỷ.

Lãnh Thanh Nga cắn chặt răng không đáp.

Tu La Lệnh chủ thống khổ nói:

- Hài nhi, con có thể tha thứ cho cha không?

Lãnh Thanh Nga khóc òa lên, đưa tay bưng mặt:

- Tôi....

Lộ Vân Phi chột thờ dài nói:

- Lãnh cô nương, với thân phận của lệnh tôn trên võ lâm quyết không thể nói dối. Cô nương nên tin và tha thứ cho lệnh tôn.

Lãnh Thanh Nga bỏ tay ra, nghẹn ngào hỏi:

- Còn di mệnh của mẹ...

Lộ Vân Phi đáp:

- Nếu lệnh đường biết rõ sự việc, tại hạ tin rằng bà ấy cũng sẽ tha thứ. Hơn nữa cô nương không thể làm chuyện đại nghịch để ôm nổi thống khổ suốt đời...

Lãnh Thanh Nga nhìn chàng hỏi:

- Lộ đại ca, huynh muốn mọi làm sao đây?

Lộ Vân Phi đáp:

- Hãy tha thứ cho lệnh tôn!

- Tôi...

Lộ Vân Phi ngắt lời, ôn tồn nói:

- Lãnh cô nương, hãy theo lệnh tôn về Tu La Cung đi!

Tu La Lệnh chủ tiếp lời:

- Hài nhi, hãy tha thứ cho cha! Cùng cha trở về Tu La Cung để giảm bớt nỗi thống khổ của cha, hai cha con ta sẽ hàn gắn lại một phần nỗi đau thương ngày trước!

Lãnh Thanh Nga cắn môi, trầm mặc một lúc thật lâu mới khẽ gật đầu. Nàng nhìn Lộ Vân Phi hỏi:

- Lộ đại ca, mọi xin theo lời huynh. Nhưng... huynh có thể cho mọi nhìn diện mục thật của mình không?

- Đương nhiên có thể!

Chàng nói xong đưa tay gỡ lớp hóa trang, để lộ khuôn mặt tuấn tú.

Mắt Lãnh Thanh Nga sáng rực lên.

Tu La Lệnh chủ chăm mắt nhìn chàng, hỏi:

- Các hạ họ Lộ đúng không?

Lộ Vân Phi gật đầu:

- Chính phải!

Tu La Lệnh chủ hỏi tiếp:

- Có phải là Kim Bài Sát Thủ Lộ đại hiệp?

- Đúng thế, chỉ là không dám nhận hai từ đại hiệp!

Tu La Lệnh chủ cười nói:

- Đúng ra nên nói không dám nhận hai chữ sát thủ, còn hai tiếng đại hiệp thì không chút hổ thẹn nào! Xin Lộ đại hiệp hạ cố đến Tu La Cung một chuyến cho lão phu biểu lộ chút ít lòng ngưỡng mộ, đồng thời cũng để cảm ơn đã chiếu cố đến tiểu nữ và tác thành cho sự đoàn viên của gia đình....

Lộ Vân Phi cười đáp:

- Tiên bối quá đề cao. Tại hạ vô cùng vinh hạnh trước lời mời nhưng hiện tại chưa thể tòng mệnh, xin tiên bối, cô nương và Vu huỳnh lượng thứ, tại hạ có cấp sự phải làm không thể trì hoãn. Sau này có thời gian rảnh rồi xin bái phỏng quý cung...

Tu La Lệnh chủ hỏi:

- Lộ đại hiệp bây giờ định đi đâu?

- Tại hạ phải truy tâm Bốc Đại Khánh.

Vu Tử Mẫn chen lời:

- Bốc Đại Khánh cũng là cừu gia. Lẽ ra tiểu đệ nên theo Lộ huỳnh...

Tới đó nhìn sang Lãnh Thanh Nga.

Lộ Vân Phi hiểu ý, cười nói:

- Quý gia nay đoàn viên, nên mở đại tiệc ăn mừng. Sau này chúng ta còn nhiều dịp, Vu huỳnh vội gì?

Nói xong chấp tay cáo biệt ba người rồi đi nhanh khỏi Địa Tạng Miếu.

Lãnh Thanh Nga lưu luyến nhìn theo, gọi với theo:

- Lộ đại ca đừng quên xong việc nhớ ghé thăm muội nhé!

Bóng chàng đã khuất xa...

o O o